

S i r o t a.

Milo zvon zvoní po dólu,
Se razlega čez vrhé;
Mlado mamico pokopat
Štirje nesejo möjé.

M. Vilhar.

I.

a Belo nedeljo je bilo. Ljudjé so šli po večem k dopóludanskej službi božjej. Samó váruh je ostal pri vsakej hiši domá in nedoraščeni otroci. Tam za Cvetovo drvarnico tik skednja sta se igrala dva dečka. Iz drobnih polenec sta si zgradila čveterokotno poslopje in premišljevala, kakó bi se ta zgradba zopet počasi razdrila. Ni se jima ljubilo, da bi s trdom sestavljeno hišico podrla kar z rokami, kajti hotela sta, da se razdere polagoma, kakor sta jo tudi polagoma postavila.

„Veš kaj, Metodek, jaz grem po užigalice, a ti pojdi po slame tjà v svisli; videl bodeš, narediti hočeva nekaj lepega,“ reče črnokodrasti deček svojemu tovarišu.

„Nikar, Janček! kaj bode, ako naju kdo ugleda, da kuriva tukaj pri drvarnici in skednji,“ oporeka boječe plavolasi malček. „Ničesar se ne boj, saj bodeva kurila na našem; videl naju ne bode tako nihče, ker so šli vsi v cerkev. Naša dekla Jera spi v stanici, tvoja mati pa takó ne morejo iz postelje. Jaz grem v kuhinjo po užigalice, a ti, Metodek, pojdi hitro po slame.“ In kodrasti Janček steče v hišo.

Metodek ostane sam pri lesenej zgradbi. Bojazen in skrb se mu bere raz blede obrazek in dve črni očesi zreti tako živo in vender tako milo izpod rumenih obrvi, da se človeku prikupi na prvi pogled. V žepih drži drobni ročici in večkrat pogleda plašno tjà proti svislim, neodločen, bi-li slušal mladega prijatelja ali ne. Jedenkrat je vže iztegnil boso nožico, da bi v hipu razdril s trdom postavljeno zgradbo, ali misel: kaj poreče Janček, odvrne ga takój od njegovega namena. Ko takó stoji v sporu sam s seboj, priteče tovariš iz hiše z užigalicami v roci. „Jih vže imam, Metodek! — Kaj nisi prinesel slame?“ vpraša ga osorno. „Oh, Janček! lepo te prosim, raje nikar ne zakuriva.“

„Le počakaj, nikdar več ne dobodeš kruha pri nas! Kar v stran pojdi, bodem sam zakuril. Materi tudi ne bodeš več nesel mleka domóv in ga ne bodeš!“ očita svojeglavni deček.

Da ne bi Metodek več kruha dobil pri Cvetovih, to si je še dal reči. Ali, ko mu Janček pravi, da ne bode več nosil materi mleka, stvóri se dobremu otroku takó milo, da mu solza zaleskeče v očéh in nehoté otide po slame.

Kmalu potem se je valil gost dim skozi surova polena in ognjeni petelinci so švigali iz ne dolgo postavljene zgradbe. Pa še hitreje se preseli ogenj na drvarnico in skedenj in od tod na bližnjo bajtico, leseno kočó bolne matere Metodove.

Vse leseno, gorelo je naglo, in ljudjé, kolikor jih je ostalo pri dómu, prihiteli so na Jerin krik, ali oti se ni dalo mnogo. Kadar pridejo ostali vaščani iz cerkve, najdejo samó posamične ogorele tramove in velik kup še žarečega se pepela.

In bolna mati Metodova?

Oteli so jo še o pravem času, kar se je pa imela zahvaliti samó junaškemu hlapcu Zoretovemu, ki jo je odnesel iz hišice, ko je bila vže vsa streha v plamenu. Omamljeno od dima jo položé na mehko travo in jej močijo vroče čelo. Gospod župnik, ki so še o pravem času prihiteli z Bogom, jo previdijo s svetimi zakramenti. Še je ostala pri življenji do večera, ko pa zazvoni „Češčno Marijo“, sklene roci in moli, dokler ne izdihne svoje blage duše.

In Metodek?

Pri postelji je stal v Cvetovej hiši in poljuboval materino čelo. Naposled se zgrudi na tla in samó obupni vzdih: „Mama! mama!“ čujejo se iz nje-govih ust.

A vse drugače je bilo po vási. Ljudjé so se togotili nad bédnim Metodom, češ, da je on zažgal, ker je zakuril za drvarnico. Vsaj takó je pravil ljudem hudobni Janček, ki se je lagal o svojem prijatelji in vse nanj zvrnil, a sam da še zraven ni bil. In ljudjé so vrjeli Cvetovemu Jančku, vzlasti ker je še dekla Jera zatrjevala, da je imela vse dopóldne pazno oko nad dečkom in da tisto nedeljo ni bil prav nič vkupe z Metodom.

In pri tem je ostalo.

Štrašno neradi so imeli Cvetovi mrliča v svojej hiši, a ker so gospod župnik rekli, da naj potrpe ta dva dni, molčali so. Nad mrtvo materjo se niso mogli znóšiti, pač pa so pretepali še tist večer ubozega dečka in niti Janček mu ni prizanašal. Metodek sicer nič ne reče svojemu nekdanjemu prijatelju, samó pogleda ga s svojimi živimi očmi in ta pogled takó presune zlobnega lažnjivca, da ga ni več udaril.

V torek zjutraj pa ponesó mlado mamico štirje možjé na farno pokopališče k umršemu možu. Samo dva sorodnika in osiročeni sinek spremljajo rajnko na božjo njivo, gospod župnik pa jo izročé materi zemlji.

Metod je ostal sam na svetu.

II.

Mati mrtva, mrtev oče,
Bratov nima, ne sestrá;
Brez domú po svetu jóče,
A kedó mu strého dá?

S. Gregorčič.

Metod je bil sirota. Ni poznal skrbne roke očeta, ki mu je umrl v letih detinskih; in zdaj je zgubil jedino osobo na svetu, ki ga je še ljubila; zgubil je svojo dobro mater, ki mu je bila jedina podpora v otroških letih. Ni okusil nikdar vroče bratovske ljubezni, ne sestrine postrežljivosti. Imel je pač prijatelja, mladega Jančka, ki se je pa prevrgel v hudobnega zoprnika. Pri Cvetovih so ga radi imeli, a zdaj ga črté kot požigalca in nehvaležnika. Ljudjé so ga gledali osorno in odganjali od hiše. Nihče ni hotel vzprijeti mladega dečka — saj so se bali, da bi jim zažgal ali kako drugo kvaro napravil. Za kako delo deček osmih let še ni bil sposoben, k večjemu, ako bi ga kdo vzel za pastirja. Ali nihče mu ni dal niti službe ovčjega pastirja in nepreskrbljeni Metod se ni znal kam dejati.

Pač, še je bil nekdo, ki je imel srcé za mladega dečka. Gospod župnik so poznali Metoda do zdaj kot poštenega in pobožnega malčka, ki ni nikdar

stvaril nobenemu niti za las žalega in kot sedemleten deček je znal tako moliti, da je prekosil celó tiste, ki so se vže pripravljali za prvo sveto obhajilo. Še osem let ni bil star Metodek in vže je opravil prvo izpoved. Odgovarjal je takó na vsa vprašanja, ki so mu je stavili gospod župnik, da so ga drugi tovariši kar zavidno pogledovali. In ko ga župnik vprašajo, kdo ga je takó naučil moliti, rekel je: „Mama so me naučili po zimi pri preji.“ Celó vero, upanje in ljubezen je znal odmoliti takó gladko, da bi se bil lahko vže precej za prvo sv. obhajilo pripravil. Ko pride Metodek k gospodu župniku, da bi se ga usmili in mu dali kako službico, prosi takó milo in živo, da uide celó čestitemu duhovnu solza sočutja po velih licih in rekó mu, da naj ostane do jutra pri njih v župniji.

Metod je imel v bližnji vasi Rojah sorodnico, sestričino svoje matere, ki je bila omožena pri Krči, mlinarji óne vasi. Te hiše se spómnijo brižni gospod župnik, ko premišlujejo v svojej sobi tistega dopóludne, kam bi dejali nedoračenega otroka. Drugi dan pripelje Krč meljavo v župno vas, kajti tukaj niso imeli nobenega mlinarja, ker je bila voda premajhena. Ko pripelje mlinar meljavo v faro, pokličejo ga gospod župnik k sebi ter mu razložé svoj namen. Mlinar je pač slišal dosti slabega o Metodu, kar so mu ljudje natvezli, ali volji župnikovej se ni nihče rad ustavljal, ker so imeli pred njim veliko spoštovanje. Zato tudi mlinar ne oporeka želji duhovnega očeta, in ko pokličejo Metoda v sobo, reče mu mlinar, da bode ovce pasel. Kako se je razveselil malček te novice, mi pač ni treba pripovedovati. Poljubljal je roko gospodu župniku in se zahvaljeval dobremu mlinarju, da-si je vže skoro nerad šel od priljubljenega gospoda župnika, kajti posli so se ga precej navadili in kuharici je jako ugajal, ker jej je nanosil toliko drv v kuhinjo, da jih je imela dosti za ves teden.

Še tist dan se je peljal Metod v Roje z mlinarjem, svojim novim gospodarjem. Poprosil ga je pa, da gre še jedenkrat prej na materino in očetovo gomilo, kder je molil za svoja roditelja in ozirajoč se k nebu prosil za svojo dobro prihodnost. Molil je in molil, kakor le more moliti dobro otroško srce, dokler ga ni mlinar poklical, da otideta proti dómu. Pač bi bil še rad pogledal v svoje rodišče, v Zavóje, kder je užival prva leta svoje mladosti, kder se je igral s tovariši. Rad bi prosil odpuščenja pri ónih, ki jih je razžalil, pokleknil bi bil rad pred Jančka, da mu odpusti, da ostaneta še stara prijatelja. Ali misel, da ga imajo tam za požigalca, prežene mu kmalu vse te želje in ko se peljeta z mlinarjem proti mlinu, jame misliti o svojem novem stanovanji in tujih ljudéh.

III.

Vere kál si v srce vsájaj,
Z úkom bístri si glavó,
Pridnih rok na delo vstájaj,
Da te Bog osréčil bo!

F. Krek.

Vsako jutro in vsako popóludne je tekal mali pastirček za kodrastimi ovčicami ob zelenej meji proti Krčevemu logu. Prtene hlačice so mu opletale okolo drobnih nožic in hladnična srajčica je pokrivala njegov gorenji del života. Nežne plavkaste lasce je pokrival visok slamník s širocimi okraji, ki

pač ni bil njemu narejen, in senčil blede lepi obrazek. V roci pa je držal lepo izrezljano palico in dregal z njo mladega jančka, ki je pešal od hudo pripekajočega solnca. In ko so se ovce razkropile po grmovji in obirale trnjeve cvetice ali bodečo travo, stopal je on tja pod zeleno reber, kder je imel pod daleč v stran molečo skalo svoje stanovanje, katero ga je varovalo pred hudo vročino ali močnim dežjem. Veličastno so molele rujave čerí tja v svet in zelen mah se je obešal po njih. Pred uhodom pa je rastla visoka praprot, za katero je čepel Metodek in gledal skozi vrzeli tja po logu in živih ovcah. Tudi te so imele svoje muhe, vzlasti dolgorožni oven je rad nagajal pohlevnim ovčicam. Bil je pravi trkač, ki se je časi zaletel z rebri na svojega tekmeča, da se je ta skoraj zvalil na tla ali pa zbežal med ovce, ki so se v gruči stiskale v grmovji zaradi hude vročine. Dosti je imel opraviiti pastirček z razposajenim ovnom in večkratov ga je ta potrkal s tvrdo bučo, da se je malček kar zvalil po travi.

Vender mu je ostajalo še dosti časa za svoje delo. Kmalu, ko je prišel h Krčevim, začel je misliti, kako bi se naučil čitati. Omislil bi si bil rad abecednik, kakeršnega so imeli otroci, hodeči v šolo. Deset krajcarjev je imel svojega imetja, katere je dobil od nekega voznika, kateremu je prinesel zgubljeno cekljo, najdši jo na potu. Nedostajalo mu je zatorej še petnajst krajcarjev, da bi si kupil abecednik. A Metodek je videl, kako časi nekateri otroci režejo protje po produ, obelijo ga in potem prodadó za jerbasse in koške. Zato začne tudi on kmalu rezati in beliti protje, katerega je bilo na izbiro na Krčevem logu. Nabéli in nasuši si ga toliko, da si kmalu omisli abecednik, katerega mu je prinesla Krčinja iz mesta. Da bi bil Metod poprosil svojega novega gospodarja, da mu kupi abecednik, ni si upal; siromak je bil hvaležen, da je dobival hrano in slabo obleko. Abecednik je imel pač, ali kdo ga naj nauči čitati? Da-si je bil Metodek dober deček, kakor malokateri njegovih vrstnikov, bil je vender le sirota in vsak ga je gledal bolj zaničljivo. Imeli so Krčevi jedino hčerko, katera je imela kakih šestnajst let; in če so tudi drugi Metoda gledali po strani, vender ga ona ni sovražila in dostikrat celó zagovarjala ubozega dečka. Zato je tudi pokazala časi o nedeljah popóldne ukaželjnemu otroku črke, katere je Metod hitro poznal in se kmalu naučil gladko čitati na knjigo. O s kakim veseljem je čital kratke povestice v abecedniku in večkrat je vže mislil, da bi šel k gospodu župniku poprositi kake knjige. Vzlasti o nedeljah v cerkvi bi bil rad čital mašo iz molitevne knjižice.

Imel je pa Metod še drug posel pod óno pečino v rebri. Iz mehkega lesá je rezljal različne igračice, katere je potlej delil med otroke, ki si jih je s tem hitro pridobil. Nosili so mu za igrače kruha, ovočja in drugih jedil. Temu je napravil voziček na štiri kolesca, ónemu kočijico, temu konja, ónemu zopet ovčico. O Velikej noči jim je napravil ragljice ali klepetcev, s katerimi so letali otroci po vási in ragljali, da je bilo veselje. Potem je začel izrezavati tudi človeške podobe in Korenovej Jerici, ki je bila šivelja, napravil je angela, ki je stal na lepej pločici; bil je ravno tak kakor sv. Mihael na stranskem oltarji v cerkvi, dejali so nekateri.

Krčevi pa so neradi videli, da je Metod rezljal take stvari, češ, da potem ne pazi ovac in gladne pripodí domóv kakor pse. In vender je imel pastir vedno prvo skrb za ovce.

Ker mu gospodar preti, da ga izpodí od hiše, ako bode še dalje delal otrokom igrače, zboji se Metod ostrega ukora in kmalu ga popusté otroci. Vender ni popustil rezbarije, saj je imel toliko časa, in izrezaval je še, ali zna se, da samó zase in tajno.

Prišel pa je čas prvega sv. obhajila in tudi Metod, ki je stopal zdaj v deseto leto, pripravljal se je za sv. zakrament. Zna se, da ni imel skrbne matere, ki bi ga bila učila pri preji o dolgih zimskih večerih, a poprijel se je sam. Odločil se je, da gre k gospodu župniku, meneč, ker ga so takó dobro preskrbeli s službo, da mu bodo dali tudi „krščanski nauk“, iz katerega bi se pripravil za sv. obhajilo. In šel je in dobil „krščanski nauk“, ki so mu ga podarili in ako se dobro odreže pri skušnji, obljubili so mu dati tudi lepo knjigo „Življenje svetnikov in svetnic božjih“. Kakó se je veselil dobri deček, dobivši knjižico! Vedno je zrl v tiskani „krščanski nauk“ in celó zvečer, ko se je zaril v mehko senó, ponavljal je in ponavljal lepe resnice Kristovega nauka. In opravil je prvo sv. obhajilo in od župnika je nesel domóv debelo knjigo „Življenje svetnikov in svetnic božjih“. Od veselja je poskakoval po poti in vedno je še mislil, da se ni dosti zahvalil dobremu duhovnemu očetu. In te podobe v knjigi, kakó lepe so! Krista je vže ugledal in Marijo na prvej strani in kar nagledati si ju ni mogel! Kadar je preobrnil list, pokazala se je nova podoba, druga lepša od druge. Zdajci pogleda na kazalo na zadnjej strani, išče, išče, vže ga ima — sv. Metoda in brata njegovega sv. Cirila. V hipu je poiskal zapomneno številko in glej! videl je prvič podobo svojega patrona. Nekoliko časa je ves zamaknen gledal v sveta brata, potem pa prečital njiju življenje. Solza mu je prišla v oči, kadar koli je premišljeval preganjanje sv. Metoda, in kakó je molil od zdaj vsako nedeljo v cerkvi in pri svojih ovčicah k sv. bratoma, ki sta si pridobila toliko zaslug za krščansko vero. In da-si je molil takó goreče za svoje brate Slovane, da bi se vsi združili v katoliškej veri, vender ni vedel, kdo so Slovani in zakaj je imenuje brate Slovane. Dosti je bilo, da je slišal večkrat z lece od gospoda župnika, da moramo moliti za razkolnike, ki so se ločili od katoliške vere, da bi je Bog razsvetlil in bi se zopet povrnili k rimskej cerkvi.

IV.

Život je ozbiljen, bôdra je umételjnost.

M. Schiller.

Metod je bil dober deček, da-si ga so ljudjé prej črtili nego ljubili. Ako je kak neporeden otrok napravil kaj nespametnega ali zlobnega, vtaknil je takój Metoda v prepír, ako ga je le mogel. In ljudjé so verovali vsacemu več nego li siroti Metodu. Kolikokrat ga je zmerjal strogi Krč in mu očital njegovo pritepenstvo, a pokorni deček ni črhnil niti besedice nevolje ali opravičevanja, ampak molčal je in potrpel, da-si mu je marsikdaj silila solza v okó! Mnogo je pretrpel pred svojimi sodrugi in ako se je hotel zagovarjati, če ga je kdo ovadil po nedolžnem, kričali so nad njim in dejali, da nima nič govoriti pritepenec v vási. Zato je imel sirota pač grenke ure za svojega službovanja pri mlinarji in le prijazna beseda hčere Krčeve ga je potolažila v žalostnih dnevih. A kolikor bolj so ga ljudjé črtili, toliko bolj se je on ukvarjal z

rezbarijo. Marsikako podobico božjo je vže izrezal in некоč ga obide misel, da začne delati precej velik kip sv. Cirila in Metoda po uzoru slike v knjigi „Življenje svetnikov“. S tem delom se je pečal dosti dolgo, ker je nameraval narediti precej veliki podobi, da bi se lahko postavili na kak manjši oltar. Smela misel se je poprijela Metoda, a delo šlo mu je vendar še dosti dobro izpod rok. S tacim veseljem in s tako vnetostjo je rezal mehki lipov les, da si niti znôja ni utegnil obrisati, ki mu je zalival čelo.

Bližala pa se je jesen tistega leta in velik polk vojakov se je nastanovil v Rojah in po okolici. Imeli so velike vojaške vaje, ki so trajale kakih 14 dni. Neeega jutra si napravijo boj ne daleč od Roj. Streljalo se je s topovi in pokalo s puškami, da bi bil človek malo ne oglušil. Na tisoče vojakov je bilo razpostavljenih in ljudje so prodajali zijala. Otroci so vže na vse zgodaj lazili za vojaki in občudovali njih redko prikazen v vasi. Kako rad bi bil šel gledat tudi Metod te vse jednako oblečene može peš in na konjih! Ali gospodar mu ukaže gnati ovce na pašo po starej navadi in vselej poslušni Metod je to rad stvôril. Ko pa tistega jutra pase svojo drobnico v logu in izdeluje pod pečino vže malo ne dovršena kipa sv. bratov Solunskih, približa se mu nakrat vojak s krasno opravo na konji. Zvedavost je gnala tega stotnika proti Metodu, katerega je bil ugledal na nasprotnem griči, ter ni mogel umeti, da sedi kak človek pod temi čarobnimi pečinami. Ko stotnik ustavi konja, sklône se preplašeni Metodek po konci, sname pokrivalo in boječ se vstopi pred leseni kip. „Kaj delaš tukaj, dečko?“ nagovori ga prijazno stotnik. Metod, iznenaden zaradi prijaznosti tako velicega gospoda, ojunači se in reče:

„Tega-le svetnika sem delal.“

Stotnik skoči raz konja, stopi tja v praprot in jame ogledovati kipa sv. bratov ter ju primerja s slikami v knjigi. Presenečen zavoljo umételnosti neukega dečka začne popraševati boječega se Metodka, kdo je, kaj je in kdé je domá. S tresočim se glasom pripoveduje Metod v kratkem vse to, kar je nam vže znano.

Sočutje in usmiljenost se vzbudita v dobrem srci dostojanstvenika in vpraša dečka na zadnje, ako bi ga bila volja iti ž njim. Mladi čitatelj je izvestno uganil voljo Metodovo, kateri si pač ni mogel želeti večje sreče. Bedni pastirček je odpovedal še tisti dan službo svojemu gospodarju, proseč ga, naj mu ne zameri, ker se mu je ponudila taka nenadna sreča. Stotnik mu je namreč obljubil, da ga bode dal v mesto, kder se more izučiti v podobariji. Kipa sv. Cirila in Metoda pa je vzel dobrodušni stotnik zase. Čudil se je mlademu podobarju, da zna tako ustvarjati kipe, da si ga ni nikdar nihče o tem podučil. Žal mu je bilo zanj, ko bi še dalje živel med temi ljudmi, ki niso marali za poštenega dečka. Žal mu je bilo za umételjno glavico nadarjenega Metoda, ki ni imel pričakovati nikdar družega na tem svetu nego žalost in preganjanje. Zato je obljubil dobri siroti, da mu pomore h kruhu.

In Metod?

V veselji se je topil poln hvaležnosti do dobrega vojaškega stotnika, ljudem pa ni hotelo v glavo, da tiči pod vojaško obleko tako dobro srce človeško. Jeden dan je imel dozdanji pastir še ostati na kmetih, potem ga pa odpelje stotnik v mesto k imenitnemu podobarju. Pač mnogo je imel opraviti tisti dan bodoči učenec podobarski. Pri tolikih se je poslavljaj, če so ga tudi ne

radi gledali do zdaj. toliko bi bil rad povedal, a ni mogel, ker se je bal, ka se ne bi zameril osornim ljudem. Tudi v Zavôje je šel, kder so vže čuli o njegovem odhodu, v svoje rodišče, kder je preživel svoja detinska leta, k Cvetovim je šel, zahvaljeval se jim in Jančka je celó prosil, da mu ne zaméri, ker mu hoče še vse povrniti, kar mu je kdaj odnesel od njegovih roditeljev. Koliko bridkih spominov ga je obsulo, ko je korakal po Cvetovem vrtu, kder je stal nov skedenj, nova drvarnica, a hišice njegove zlate mamice ni več. Poslovil se je od svojega rodišča in šel proti Lipi, župnej vási, kder je stalo za cerkvijo pokopališče in na njem njegov rano umrli oče in nepozabljena mati. Molil je na gomili in molil, obiskal cerkev, kder je prejel prvo sv. obhajilo, poslovil se in zahvalil gospodu župniku, ki so mu dali za popotnico toliko dobrih nauk.

Drugi dan pa se je odpeljal Metod v daljno mesto učit se podobarstva.

V.

Spomin pravičnega je častitljiv;
imé hudobnega pa bode gnjilo.

Salomonovi preg. X. 7.

Pred nekaj leti sem imel opravek v vasi Lipi. Ker pa nisem mogel opraviti vsega jeden dan, ostal sem čez noč pri gospodu župniku, ki so me prav prijazno povabili k večerji ter sva se dolgo časa pogovarjala o raznih stvaréh. Nanesem pa jaz govorico na pokopališče in vprašam, čegav je óni spomenik, ki se je odlikoval tam v kotu pred vsemi drugimi, ne ravno dragocenimi križi. Bil je res lep spomenik, še ne davno postavljen, ljubki krilatec pa je držal v roci na koženici ta-le napis: „Tu počiva podobar Metod in njegova roditelja.“ Zanimal me je ta napis in ko župnika vprašam, da mi ga razložé, pripovedovali so mi o siroti Metodu, o katerem je slišal mladi čitatelj v prejšnjih poglavjih, ter pristavili še to-le:

„Metod je postal izvrsten podobar in daleč na okolo so ga poznali kot veščaka, da-si še ni zvršil dvajsetega leta svoje dôbe. Poklicali so ga pa v vojake in leta 1878. se je šel borit za domovino v Bosno, kder si je mladi Metod nakopal bolezen, katera ga ni več ostavila. Vrnili so se vojaci iz Bosne in tudi podobar se je vrnil v domovino. Mene ni pozabil dobri Metod nikdar (solza je prišla v oči staremu župniku) in ko sem ga povabil, da se pride zdraviti na kmete, prišel je in ostal pri meni in napravil več svetnikov v cerkvi novih, katere vam hočem jutri pokazati. Ali hiral je mladi umeteljnik, dokler ni zaspal necega jutra za zmirom v Gospodu.“

Z robcem si so brisali solzé dobri župnik in tudi jaz se nisem mogel ubraniti solzam. — Ljudjé pa so mi pripovedovali, kak pogreb so imeli, da se v Lipi še ni kaj tacega videlo in se tudi nikoli več ne bode. Toliko gospode je prišlo v vas in pevci so zapeli na gomili Metodovej takó milo in lepo, da so vsi vaščani jokali za siroto Metodom, ki jim je bil nekđaj v zasméh.

Ko drugo jutro odhajam od častitljivega gospoda župnika, vidim za mejo ob cesti, ki drži v Zavôje, ležati mladega človeka. Vprašam srečajočo me deklico, kdo je ta mladič, ki o belem dnevu poléga po sencah, odgovori mi: „Cvetov Janče iz Zavôj je; preveč se je napil žganja in obležal pri cesti.“

B—c.